

И оставенъ, и отчужденъ,
Ще та живѣя като Омаанъ;

Твоя ще вжда вѣчно рожъ,
Друга жалба не остава,
Сламо ты да вждашъ зараба,
И да сѣбѣ да живѣя

Съ твоѣ-те поминъ и до гробъ,
Изъ жадежъ да та сѣти,
Шой-та горестъ тѣя ужасно;
Сал, тѣя вижъ: — и тѣ угасилъ,

Батъ откършилъ листъ земятъ,
Баръ тогазъ изъ една въздышка
Да въздыхнешъ, и жалѣишь;
На гроба ми да пролѣишь

Една сѣзъ зарада мѣнь.

— — — — —

По морѣ са свытамы ази,
Отъ пристанище далеко,
Между бурны-тѣ талазы

Да ма влачатъ въ тѣмнинѣ,
Ахъ! морѣ-то аронто,
А небе-то е покрито
Съ черны облаци и драчны,